EUROPOS PARLAMENTAS

2004 *2009*

Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komitetas

NEGALUTINIS
2006/2056(INI)

29.3.2006

PRANEŠIMO PROJEKTAS

dėl Trečiųjų šalių piliečių integracijos Europos Sąjungoje strategijos ir priemonių
(2006/2056(INI))

Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komitetas

Pranešėjas: Stavros Lambrinidis

PR_INI

TURINYS

Psl.

EUROPOS PARLAMENTO TEISĖKŪROS REZOLIUCIJOS PROJEKTAS.....3

AIŠKINAMOJI DALIS.....7

EUROPOS PARLAMENTO TEISĖKŪROS REZOLIUCIJOS PROJEKTAS

dėl Trečiųjų šalių piliečių integracijos Europos Sąjungoje strategijos ir priemonių (2006/2056(INI))

Europos Parlamentas,

– atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą dėl *Bendros integracijos darbotvarkės. Trečiųjų šalių piliečių integracijos Europos Sąjungoje programa* (KOM(2005)0389),

– atsižvelgdamas į EB sutarties 13 straipsnį,

– atsižvelgdamas į EB sutartį, pagal kurią Bendrijai suteikiamos galios ir atsakomybė imigracijos ir prieglobsčio srityje, ir į Sutarties 63 straipsnio 3 punkto a dalį,

– atsižvelgdamas į 1999 m. spalio 15–16 d. Tamperėje, 2001 m. gruodžio 14–15 d. Lekene, 2002 m. birželio 21–22 d. Sevilijoje ir 2003 m. 19–20 d. Salonikuose vykusių Europos Tarybos posėdžių metu pirmininkavusių valstybių priimtas išvadas,

– atsižvelgdamas į 2004 m. lapkričio 4 d. Europos Tarybos priimtą Hagos programą, nustatančioje tikslus, kuriuos reikia įgyvendinti laisvės, saugumo ir teisingumo srityse 2005–2010 metais,

– atsižvelgdamas į neformalų 2004 m. lapkričio 9 d. Groningene vykusį ministrų susitikimą, kuriame pirmą kartą susitiko už integracijos politiką atsakingi ministrai,

– atsižvelgdamas į Europos Tarybos 2004 m. lapkričio 19 d. priimtus Bendrijos pagrindinius integracijos principus, [1].

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartiją ir ypač į jos 18, 20, 21 bei 22 straipsnius,

– atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 45 straipsnį,

– atsižvelgdamas į Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komiteto, Užsienio reikalų komiteto, Vystymosi komiteto, Užimtumo ir socialinių reikalų komiteto, Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto nuomones (A6-0000/2006),

A. kadangi užsienyje gimusių ES piliečių skaičius siekia 40 mln., o jų palikuonių – dar daugiau milijonų; šių gyventojų nuolat daugėja, jie labai skirtingi, tačiau susiduria su panašiomis problemomis – dirbančių darbingų žmonių koeficientas yra gerokai mažesnis už vidurkį, o jų mokymosi rezultatai gana žemi; jie susiduria su diskriminacija visuomeninėse ir privačiose institucijose; jiems politiškai neadekvačiai mažai atstovaujama visuose vyriausybės lygmenyse, taip pat valstybių narių politinėse partijose ir Europos institucijose,

B. kadangi šie daugiau nei 40 mln. užsienyje gimusių piliečių galėtų sudaryti 26-ąją ES valstybę narę (ir penktą pagal dydį valstybę narę), o ES siekis ir pastangos integruoti šiuos

[1] 2004 m. lapkričio 19 d. dokumentas Nr.14615/04.

gyventojus turėtų būti lygiavertės ES įsipareigojimams integruoti stojančiųjų šalių gyventojus; šios integracijos problemos sprendimui Sąjunga skyrė labai mažai išteklių, o nepajėgus jos išspręsti, tai pakenktų ES socialiai, ekonomiškai ir politiškai,

C. kadangi ilgą laiką Europos Sąjungos įsipareigojimas dėl integracijos buvo menkinamas plačiai paplitusios sąvokos, teigusios, kad integracija yra vietinio pobūdžio; tačiau iš esmės pagal prasmę integracija yra globali, ypač nesėkmingos integracijos pasekmės,

D. kadangi sėkminga integracija sustiprintų Sąjungos ekonomiką pasaulinės konkurencijos atžvilgiu; Sąjunga pritrauktų reikalingus darbuotojus ir verslininkus, taip pat mokslininkus ir studentus, kurie yra jos novatoriškumo pamatas; ES miestai būtų saugesni, o bendrijos stipresnės; sumažėtų ksenofobijos tendencija ir būtų labiau gerbiamos visos pagrindinės teisės; sustiprėtų ES padėtis pasaulyje;

E. kadangi vietos, regionų ir valstybių valdančios institucijos turėtų turėti galimybių ir lėšų nustatyti ir įgyvendinti tikslias integracijos priemones, tačiau valstybės narės turi kartu uoliai plėtoti integracijos strategijas ir stebėti šių integracijos priemonių veiksmingumą bei rezultatus, tuo būdu užtikrindamos tų integracijos strategijų įgyvendinimą, kurių rezultatai padeda siekti bendrų Sąjungos interesų,

F. kadangi integracija – tai dviejų pusių remiamas procesas, kurio metu daroma prielaida, kad ES piliečiai nori priimti ir integruoti migrantus, ir kuris apima veiksmus, kuriais siekiama įtakoti imigrantų ir priimančiosios šalies gyventojų elgseną visuose atitinkamuose lygmenyse bei telkti abejų pusių išteklius siekiant įgyvendinti šią politikos sritį,

G. kadangi be kitų prioritetinių veiksmų, kurie lemia ES veiksmus šioje srityje, taip pat reikėtų:

- tobulinti imigrantų įdarbinimo planus bei mažinti jų užimtumo atotrūkį nuo vietinių gyventojų,
- suteikti daugiau galimybių imigrantams ir jų vaikams šviestis bei mokytis kalbų palaipsniui mažinant jų veiklos atotrūkį nuo vietinių gyventojų,
- daugiau šviesti politiniais ir pilietiniais klausimais, skatinti imigrantus aktyviau dalyvauti ir siekti, kad jiems būtų daugiau atstovaujama visuose atitinkamuose valdymo, pilietinės visuomenės ir politikos formavimo srityse,

- kovoti su rasizmu, ksenofobija bei diskriminacija, nukreipta prieš imigrantus, ypač darbo vietose, mokyklose, sprendžiant būsto klausimus, teikiant visuomenines paslaugas, žiniasklaidoje ir politikoje, bei didinti tarpusavio pagarbą ir suvokimą apie vienas kito panašumus ir skirtumus,

H. kadangi integracijos politikos sėkmė ir legalios imigracijos įgyvendinimas yra akivaizdžiai susiję,

1. ragina Komisiją užtikrinti veiksmingą dabartinių direktyvų, susijusių su integracija, įgyvendinimą;

2. pritaria Komisijos pasiūlymui įkurti Trečiųjų šalių piliečių integracijos Europos fondą 2007–2013 m. ir mano, kad kasmet turi būti nustatyti išteklių paskirstymo prioritetiniai veiksmai ir kiekvienais metais juos skirti tam tikrai kritinei sričiai, pavyzdžiui užimtumo, kalbų, būsto, moterų klausimams spręsti bei politiniam ir visuomeniniam dalyvavimui;

3. pritaria Komisijos pasiūlymui rengti kasmetinį Integracijos forumą;

4. ragina Komisiją tiksliau apibrėžti, praplėsti ir koordinuoti atsakomybės už integraciją generaliniuose direktoratuose sritis, taip pat atkurti ir remti bendrą darbo grupę, kuri spręstų integracijos klausimus, bei tiksliau apibrėžti atsakomybės už integraciją tarp generalinių direktoratų sritis; taip pat ragina imtis veiksmų, kad nauji Integracijos fondas ir Europos socialinės integracijos fondas taptų papildomais;

5. ragina Komisiją sudaryti religijos vadovų, specialistų, migrantų ir kitų asmenų nuolatinę kontaktinę grupę, kuri patartų Komisijai visais politikos sričių, susijusių su integracija, klausimais;

6. ragina Komisiją, taip pat pasitelkus ir nepriklausomus specialistus, sudaryti griežtus stebėsenos mechanizmus integracijos programoms įvairiose valstybėse narėse įvertinti, bei pradėti skelbti tikslią ir praktinę Migracijos ir imigracijos metinę ataskaitą;

7. prašo Komisiją parengti daugiau mokslinių tyrimų ir analizės iniciatyvų, kurių tikslas būtų nustatyti, kas yra naudinga imigracijai, ir dėti gerokai daugiau veiksmingų pastangų kartu su valstybėmis narėmis ir vietos vadovybe dalinantis geriausia patirtimi ne tik siūlomose tinklavietėse, bet ir naudojant kiek įmanoma daugiau kitų tinkamų priemonių;

8. pabrėžia, kad svarbu, jog Europos institucijų ir valstybių narių valdymo institucijų personalo sudėtis atspindėtų Sąjungos gyventojų sudėtį;

9. ragina Tarybą taikyti Sutarties 67 straipsnio 2 dalies antroje įtraukoje numatytą vadinamąją *passerelle* sąlygą, pagal kurią Parlamentui būtų suteikta bendro sprendimo teisė sprendžiant integracijos ir teisinės migracijos klausimus bei kvalifikuotos daugumos balsavimas Taryboje;

10. ragina Tarybą nustatyti, kad 2004 m. Groningene Tarybai pirmininkavusios Nyderlandų valstybės pradėti kasmetiniai Integracijos ministrų susitikimai taptų nuolatiniais;

11. ragina Tarybą apsvarstyti Komisijos pasiūlymą taikyti atvirą integravimo politikos koordinavimo metodą; taigi ragina Europos Parlamentą dalyvauti visoje procedūroje;

12. ragina Tarybą sudaryti išsamią ir perspektyvią pagrindų direktyvą dėl legalios migracijos;

13. ragina valstybes nares atsakomybę prižiūrėti imigrantų integracijos politikos sritis skirti vienam ministrų kabinetui, užtikrinti, kad pasitelkus agentūras jos yra integruojamos visuose vyriausybės lygmenyse ir apsvarstyti Vyriausiojo integracijos komisaro arba Integracijos ombudsmeno skyrimą kiekvienoje šalyje, kuris koordinuotų politikos sričių įgyvendinimą, informuotų migrantus, peržiūrėtų jų skundus, bei imtųsi veiksmų spręsti problemas;

14. ragina valstybes nares atlikti visų vyriausybės agentūrų lygmenų, atsakingų (arba kurie būtų atsakingi) už imigrantų integraciją, auditą;

15. ragina valstybes nares skatinti imigrantus dalyvauti politikoje ir mažinti jų politinę bei socialinę izoliaciją, *inter alia*, ieškant būdų ilgą laiką valstybėje gyvenantiems imigrantams suteikti teisę balsuoti vietos ir savivaldybių rinkimuose;

16. ragina valstybes nares nustatyti skaidrias, žmogiškas, greitas ir logiškas procedūras, pagal kurias būtų galima suteikti ilgalaikio rezidento statusą ir natūralizuoti ilgą laiką valstybėje gyvenančius imigrantus bei jų vaikus, ypač tuos, kurie gimė valstybės narės teritorijoje;

17. ragina politines partijas, profesines sąjungas ir visą pilietinę visuomenę nacionaliniu lygmeniu įtraukti imigrantus, kaip pilnaverčius narius, į visus atitinkamos sistemos lygmenis;

18. ragina valstybes nares stiprinti teisės aktus, skirtus kovai su diskriminacija ir rasizmu, bei įgyvendinti jau esamus teisės aktus, taip pat apsvarstyti atitinkamus teigiamų veiksmų teisės aktus, susijusius su migrantų švietimu ir užimtumu;

19. pabrėžia, kad svarbu sudaryti išsamius Europos pilietybės pagrindus bendradarbiaujant su Europos Parlamentu, Taryba ir Komisija;

20. pabrėžia kasmetinių klausymų integracijos klausimais, kuriuose dalyvautų Europos Parlamentas ir valstybių parlamentai, svarbą;

21. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Komisijai, Tarybai ir valstybėms narėms.

AIŠKINAMOJI DALIS

I. Įvadas

Ar ES turėtų priimti daugiau imigrantų? Jeigu taip, tai kiek? Šiems klausimams daugelio valstybių narių ilgalaikiuose viešuosiuose debatuose skiriama daugiausia dėmesio. Naujausi tyrimai rodo, kad išmintingai valdoma nuolatinė imigracija sukuria didelę ekonominę ir socialinę naudą. Tačiau daugeliui imigracija sukelia vis daugiau nerimo ir nesaugumo.

O atsakymas į klausimą, ar turėtume integruoti jau gyvenančius ir dirbančius tarp mūsų imigrantus, kurie nedaro jokios žalos ir, priešingai, gerina mūsų gyvenimą, yra akivaizdus. Jie turi tapti visateisiais Europos visuomenės nariais ir galiausiai gauti pilietybę. Jeigu taip nebus, tai rodys, kad Sąjunga palaiko dvisluoksnę visuomenę, o tai prieštarauja mūsų kertinėms vertybėms.

Šis pranešimas yra pagrįstas įsitikinimu, kad integracija savo svarba prilygsta sėkmingos ES plėtros problemai ar visuotiniam judėjimui už moterų teises. Iškilus šiai problemai, tapo aišku, kad Sąjunga iki šiol jai skyrė per mažai dėmesio. Užuot sėkmingai priėmusios imigrantus į mokyklas, darbo vietas ir politines sistemas, Europos bendruomenės dažnai tarsi pereina į „dezintegracijos“ būseną.

Vis dėlto ES integracijos sunkumams įveikti (nesėkmė šioje srityje padarytų ES socialinę, ekonominę ir politinę žalą) skyrė labai mažai lėšų.

Nors 1999 m. Tamperėje Europos Taryba tvirtai teigė apie savo įsipareigojimus dėl imigrantų integracijos ir vėl pabrėžė tai Tesalonikuose 2003 m., deja, realybė neatitiko lūkesčių.

Nesėkminga integracija – nesuskaičiuojamų problemų šaltinis, o sėkminga iš esmės sustiprins ES. Mūsų bendri integracijos laimėjimai sustiprins Sąjungos ekonomiką visuotinės konkurencijos aplinkoje, tai pritrauks darbuotojų ir verslininkų, kurių reikia mūsų rinkoms, taip pat mokslininkų ir studentų, nes jie yra mūsų sugebėjimo kurti naujoves pamatas, mūsų miestai bus saugesni, mūsų bendruomenės stipresnės. Integracijos nauda yra gerokai platesnė nei BVP augimas, tai stipresnė pensijų sistema ir sumažėję neramumai. Europos imigrantai gali tapti Sąjungos tiltu į globalėjantį pasaulį: pagerinti mūsų prekybos perspektyvas, praplėsti socialinius ryšius ir sutvirtinti Sąjungos, kaip pasaulinės lyderės, galinčios nugalėti kultūrinius ir religinius skirtumus, pozicijas.

Jau anksčiau esame patyrę sunkumų, susijusių su imigrantų integracija. Be to, Europos Sąjunga, be abejonės, yra pats sėkmingiausias imigrantų integracijos projektas per visą istoriją. Prieš ketvirtį amžiaus daugelis imigrantų, gyvenusių tuometinėje Europos bendrijoje, buvo Pietų europiečiai. Šiandien Pietų Europa yra klestinti Sąjungos dalis, jos gyventojai nebelaikomi imigrantais, nors kitados daugelis juos laikė pašaliečiais ir „neintegruojamais“. Jų priėmimas į Europos Sąjungą sustiprino pačią Sąjungą. Rytų europiečiai dabar taip pat yra visateisiai ES nariai.

Tačiau pastarųjų 50 metų imigrantai turi pranašumų prieš savo kolegas šiandien. Jie atvykę daugiausia iš šalių, kurios neišvengiamai taps Sąjungos valstybėmis narėmis.

Galbūt visai naudinga būtų tuos 40 mln. užsienyje gimusių piliečių laikyti 26-a ES valstybe nare (penkta pagal dydį)? Tuomet galėtume paklausti: kiek mūsų pastangos integruoti šiuos gyventojus atitinka prisiimtus įsipareigojimus integruoti naujai įstojusias šalis? Sėkmingai integracijai reikia nemažai žmogiškųjų išteklių ir finansinių lėšų. Mes taip pat turime surasti Sąjungoje ir pasaulyje taikomą praktiką, kuri galėtų iš esmės padidinti tikimybę sėkmingai integruoti imigrantus. Taip pat turime imtis įvairesnių priemonių veiksmingai skleisti šias idėjas.

Turbūt svarbiausias klausimas, susijęs su imigrantų integracija, yra tas, apie kurį kalbama mažiausiai: į kokią visuomenę norime integruoti žmones? Pagrindinė priežastis integruoti Europos imigrantus – to nepadarę, išduotume idealus ir principus, kuriais yra paremta Sąjunga. Per dažnai reakcija į imigrantus atskleidžia siaurą mūsų mąstymą, susirūpinimą savimi, šališkumą ir priešiškumą. Ilgainiui mūsų visuomenės perima šias savybes.

Integracijos negali būti be tų, kurie integruoja, ir tų, kurie turėtų būti integruojami. Taigi migrantų integracija suponuoja mūsų norą priimti ir integruoti migrantus. Todėl mūsų politika turi išspręsti sutarimo klausimus, darydama įtaką tiek imigrantų, tiek juos priimančių visuomenių elgesiui ir mobilizuodama visas atsargas, kad politika būtų veiksmingai įgyvendinta.

II. Pagrindinė ES įsitraukimo į integraciją priežastis

Kodėl ES turėtų įsitraukti į imigrantų integraciją? Todėl, kad net ir vienos valstybės narės nesėkmė įgyvendinant integracijos politiką gali turėti neigiamų padarinių visai Sąjungai.

- Nepakankamas imigrantų įdarbinimas silpnina ne tik konkrečios šalies, bet ir visos Sąjungos ekonomiką.
- Aukštos ir žemos kvalifikacijos darbuotojai, kurių reikia mūsų rinkoms, gali tapti šešėlinės ekonomikos dalimi ar juos gali pavilioti Europos konkurentai ekonomikos srityje.
- Veiksmingos integracijos politikos nebuvimas gali lemti neigiamą nuostatą, stereotipus apie imigrantus ir galiausiai – gynimosi nuo imigracijos politiką.
- Baimė tarp piliečių gali pažeisti pagarbą žmogaus orumui, laisvei, demokratijai, lygybei, teisinei valstybei ir žmogaus teisėms, taip pat ir mažumoms priklausančių žmonių teisėms.
- Kraštutinis susvetimėjimas gali sukelti radikalių pokyčių, ir tai gali tapti grėsme ES bendram saugumo jausmui.
- Neigiami stereotipai apie neintegruotus imigrantus gali pakenkti sėkmingai Sąjungos plėtrai.

Tačiau, nepaisant šių faktų, Sąjunga ilgą laiką buvo paralyžiuota plačiai paplitusios idėjos, kad „integracija yra vietinė“. Integracijos iniciatyvos iš tiesų yra diegiamos vietos lygiu. Kaimyninės mokyklos, sąjungos, įmonės, bažnyčios ir kitos institucijos daug nuveikia, stengdamosi suvesti draugėn naujai atvykusius ir vietos gyventojus, taip kurdamos bendruomenes ir gerindamos gyvenimą. Tačiau integracija yra visuotinė savo prasme – ypač tuo atveju, kai ji yra nesėkminga.

Todėl vietos, regioninės ir nacionalinės valdžios institucijos turėtų nustatyti tikslias integracijos priemones, kurios buvo įgyvendintos, o valstybės narės turi laikytis veiksmingų integracijos strategijų, kurių įgyvendinimo rezultatai teikia Sąjungai bendrą naudą. Būtent šiuos rezultatus ir turėtų stebėti ES institucijos – ir tai daryti galėtų ir turėtų daug aktyviau ir veiksmingiau.

III. Ankstesni ir būsimi veiksmai – pranešėjo rekomendacijos

Anksčiau pirmininkavusios ES šalys ir Europos Komisija daug nuveikė plėtodamos integravimo politiką. Tačiau įgyvendinimo lygmeniu bendros ES pastangos buvo gerokai per mažos – net labai ribotoje srityje, kurioje Komisija turi teisę veikti. Šį teiginį iliustruoja du pavyzdžiai: Europos migracijos stebėjimo tarnyba, apie kurią iškilmingai paskelbta 2003 m., taip ir nebuvo sukurta. O inauguracinis Metinio pranešimo dėl migracijos ir integracijos numeris, kurį kasmet leisti Europos Taryba pavedė Komisijai, išėjo laiku 2004 m. birželio mėn., o šiandien, 2006 m. balandžio mėnesį, vis dar laukiame pasirodant antrojo numerio.

2006 m. ir vėliau Europos Komisija ir kitos Europos institucijos turės išskirtines galimybes daryti įtaką imigrantų integracijai. Tad jų nederėtų praleisti ir jomis reikėtų optimaliai pasinaudoti.

Tačiau prieš imantis naujų rizikingų sumanymų, kuriems reikia Sąjungos dėmesio ir išteklių, būtina užtikrinti veiksmingą esamų su imigrantų integracija susijusių direktyvų įgyvendinimą. Komisija privalo daug kruopščiau stebėti tiek su integracija susijusių direktyvų perkėlimą, tiek veiksmingumą administracinių veiksmų, kuriais įgyvendinami atitinkami teisės aktai kasdieniame imigrantų gyvenime.

Turbūt reikšmingiausia iš naujų iniciatyvų yra naujasis Europos trečiųjų šalių piliečių integracijos fondas. Sudarant naująjį ES integracijos fondą, šiame pranešime Komisijai siūloma vadovautis šešiais principais:

a) išlaidas turėtų nustatyti vienintelis metinis veiklos centras; kasmet reikėtų skirti lėšų priemonėms, mažinančioms vietos gyventojų ir imigrantų užimtumo skirtumus, gerinančioms imigrantų studijų rezultatus, remiančioms moterų švietimo ir užimtumo planus, kalbos ir įvadinėms programoms, taip pat priemonėms, didinančioms politinį imigrantų dalyvavimą;
b) fondas turėtų palaikyti tas iniciatyvas, kurios turi didžiausią potencialą būti plačiai pritaikytos visoje Sąjungoje;
c) Komisija kasmet turėtų skirti tinkamą nustatytą sumą iš fondo išteklių, kad užtikrintų nepriklausomų ekspertų įvertinimus apie Komisijos finansuojamų programų veiksmingumą;
d) ekspertams nustačius perspektyvias programas, pirmenybė turėtų būti teikiama šioms programoms platinti ir pritaikyti kitoms valstybėms narėms, kad jas galėtų naudoti tų valstybių miestai ir vietos valdžios institucijos;
e) derėtų remti valstybių narių iniciatyvas koordinuoti integracijai skiriamas pajėgas ir keistis geriausia patirtimi,
f) atvykėliams skirtos programos turėtų būti finansuojamos pirmiausia, bet programos, skirtos antros ir trečios kartos imigrantų palikuonims, taip pat turėtų gauti

finansavimą.

Kaip numatyta ką tik Komisijos išleistoje „Veiksmų programoje dėl legalios migracijos“, taip pat labai svarbus Komisijos ketinimas parengti bendrosios pagrindų direktyvos dėl legalios migracijos projektą ir direktyvas, pagal kurias Sąjunga galėtų sėkmingiau pritraukti aukštos kvalifikacijos imigrantų, sezoninių darbuotojus ir stažuotojų. Ši programa – tai svarbiausias žingsnis pripažįstant, kad imigracija ir integracija turi vykti kartu ir kad viena be kitos jos negali būti sėkmingos. Programą reikėtų gerokai sukonkretinti ir pripažinti, kad įvairių kategorijų imigrantų integracijos poreikiai labai skiriasi.

Komisija taip pat paskelbė ketinanti sukurti prototipinę interneto svetainę geriausiai praktikai integracijos srityje platinti. Kadangi tokia svetainė yra svarbi, Komisija neturėtų apsiriboti pastangomis nustatyti, analizuoti ir skatinti geriausią praktiką – tai skubiai turėtų daryti visose kritinėse srityse (tokiose kaip kalbos mokymas, apgyvendinimas, švietimas, žiniasklaida, tarpkultūrinis dialogas ir t. t.).

Taip pat gyvybiškai svarbu pakeisti tai, kaip Komisija ir valstybės narės valdžios institucijos tvarko imigrantų integraciją. Taigi šiame pranešime Komisija raginama paaiškinti, išplėsti ir koordinuoti integracijos įsipareigojimus visuose generaliniuose direktoratuose, atgaivinti tarp visų generalinių direktoratų veikiančią darbo grupę integracijos klausimams ir apibrėžti tikslius kiekvieno generalinio direktorato integracijos įsipareigojimus. Raginama imtis veiksmų, kad naujasis Integracijos fondas papildytų Europos socialinio fondo tikslus.

Pranešime valstybės narės skatinamos vienam ministrų kabinetui paskirti atsakomybę numatyti imigrantų integracijos politikos kryptis ir užtikrinti politikos darnumą visais valdžios lygmenimis ir su kitomis suinteresuotomis šalimis. Jame taip pat raginama pagalvoti apie vyriausiojo integracijos komisaro ar integracijos ombudsmeno paskyrimą, kad būtų stebimas politikos įgyvendinimas, skleidžiama informacija ir nagrinėjami migrantų skundai.

Jokia rimta integracijos politika negali būti plėtojama patiems migrantams aktyviai nedalyvaujant. Todėl pranešime Komisija yra raginama suburti nuolatinę informacinę grupę, kurią sudarytų religiniai vadovai, ekspertai ir, žinoma, migrantai, kad patartų Komisijai su integracija susijusios politikos klausimais.

Ir galiausiai ne mažiau svarbus dar vienas dalykas: akivaizdu, kad galutinis integracijos etapas yra kelias į pilietybę. Kadangi pilietybės teises nustato kiekviena valstybė narė, turi būti išplėtota Komisijos remiama pilietiškos pilietybės koncepcija – griežtas teisių ir įsipareigojimų rinkinys, galėsiantis pasitarnauti kaip pirmas žingsnis pilietybės link. Pranešime valstybės narės raginamos skatinti politinį imigrantų dalyvavimą ir mažinti jų politinę ir socialinę izoliaciją, tiriant, be kita ko, galimybes suteikti nuolat gyvenantiems imigrantams teisę balsuoti vietos ir savivaldybių rinkimuose, nustatyti skaidrias, humaniškas, greitas ir tinkamas procedūras nuolatinio gyventojo statusui gauti ir nuolat gyvenančių imigrantų ir jų vaikų natūralizacijai, paraginti politines partijas, profesines sąjungas ir visą pilietinę visuomenę nacionaliniu lygmeniu priimti imigrantus kaip visaverčius narius visais atitinkamų jų struktūrų lygiais.